

Krátké pojednání o cestě do hlubin duše našeho hlavního města

I ten, kdo o AP neslyšel téměř nic, neviděl žádný náš film nebo dokonce necítil Boudíkovy ponožky, jistě dobře ví, že schůzevní místo našeho sdružení se nachází v samém nitru prastarých Ortských slují, bezmála stovky metrů pod zemí! Nepřekvapí pak, že jsme rádi kývli na nabídku našeho přítele DrakaMraka, zvaného též Styx, abychom se s ním ponořili pod povrch všedního pražského dne a to nejinam než do stoky. Proč by se někdo dobrovolně vydával do kanálu, řeknete si snad. Nejedná se totiž o obyčejné potrubní vyústění kdesi pod Vyšehradem, ale o vyústění na svém konci vybavené keší, ano keší přátelé. To je taková krabička asi 10x7x5cm naplněná zdánlivě bezcenným šmejdem. Ve skutečnosti se však jedná o vpravdě unikátní poklad lahodící oku, o jeden z tisíců umně ukrytých výhonků světové hry geocaching. Pro znalé doplníme název oné keše, jde o Styx (shoda jmen).

Už dlouho jsme plánovali poznat odvrácenou tvář stověžaté metropole. Přemýšleli jsme dokonce o cestě kanálem z Holešovic na Jižní město. Tato sága je tedy pouze jakýsi trénink:

Vybavení náhradním oblečením, baterkami a náladou jak z filmu Indiana Jones a Pařáty z hlubokých hlubin prohledávali JJ (Jakub), BB (SpeedyG) a DM (DrakMrak) vltavský břeh dokud nenalezli v okolí vyšehradského vrchu vstup do PKS (Pražského Kanalizačního Systému).

Přelezli jsme plot, který měl zřejmě zabránit postarším babičkám brázdícím poříční promenádu v nežádoucím přepadu do potoka výkalů, a skočili asi půldruhého metru do tmy. Představte si kanál jako potůček tekoucí v nepříliš upravené, neváhám říct umělecky nedořešené, široké chodbě; potůček, v němž narazíte na roztodivné železobetonové konstrukce, ohyzdné dřevěné pahýly, smetáky, kyblíky, větve a uhynulé kuny. Tato stružka je pak doplněna dvěma břehy, pravým a levým. Pro naši cestu jsme zvolili levý břeh. Po nějakých padesáti metrech však postupně pevná zem vymizela a tehdy započalo naše

dobrodružství. Čekalo se od nás, že se hbitě vyzdvihneme na postranní římsu, širokou ve svém nejširším místě zhruba jako trošku delší pánský úd, a budeme tak s těly přilepenými na zed' pokračovat několik set metrů. Možnost brodit se jsme pro jistotu zavrhlí. Naši pouť přerušila odbočka doleva.

Pod odbočkou si představte tunýlek vejcovitého tvaru vysoký asi tak metr, směřující vzhůru. Tehdy jsme pochopili, proč nám autor keše doporučoval do výbavy skateboard. Kolena skutečně trpěla! Od monotónní, českyrvoucí cesty nás sem tam rozptýlily výlezy směrem nahoru (to jsou takové ty díry, do kterých spadnete, pokud si nedáte pozor na poklopy, které minulou noc odnesli uvědoměli, recyklaci-velebící spoluobčané do sběrného dvora), kde se dalo i postavit, dále pak želvy ninja a malé otvůrky na horní straně tunýlku, z nichž mohlo každou chvíli vypadnout nějaké to hovno a udeřit nás do hlavy. My si však stále

opakovali, že kanál je jistě uzavřen a žádné fekální povyražení nás nečeká. Cestou jsme nemálokdy slyšeli vzdálené dunění, které však nepředstavovalo blížící se povodeň, nýbrž jen ozvěnu hore jedoucích vozidel či našich vlastních dechů – to už ke konci naší odysey.

Odměnou za shýbání hřbetů nám byla krabička s pokladem ukrytá v místě, kde se tunýlek ještě výrazně ztenčil a proudila v něm navíc voda. Díky za to, dál bychom už jistě nešli. V krabičce se ukrývaly rozhodně zajímavé předměty typu mincí či hrošíků z kinder-vajíčka, co jsme však doufali najít, to jsme bohužel nenašli. Totiž skateboard! Čekala nás tedy opět 150 metrů dlouhá serenáda vrzajících koleních kloubů.

Po návratu na „hlavní třídu“ s potokem se od nás čekalo pokračovat dále doleva a vylézt úplně novým východem. Byla však vyšší voda a nikdo z nás nebyl právě nadšen z představy brodění a následné možné infekce (podotýkám ale, že kdo by od kanálu čekal nějaké čichově zachytitelné podbarvení, byl by nejspíš zklamaný. Školní WC nabízejí výraznější aroma). Vrátili jsme se tedy, kudy jsme přišli, vyšplhali zpět nahoru na zábradlí a dali tak kanalizaci prozatím sbohem. Plánujeme totiž ještě náročnější a dobrodružnější podzemní výpravu za keší Epsilon.

Venku ještě JJ využil večerního šerosvitu a zapózoval s tyčí na jedné z přistavených pramic variaci na převozníka Chárona. Pak už jsme se jen převlékli do oblečení, ve kterém vás pustí do MHD a zazvonil zvonec...

